

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

pplk. Mgr. Bc. L. Š.,

proti
žalovanému

Ministerstvo obrany,
se sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 11. 12. 2018, č. j. MO 323573/2018-8694,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal dne 27. 3. 2018 u náčelníka Generálního štábu Armády České republiky (dále jen „GŠ AČR“) žádost o doplacení stabilizačního příspěvku ve zvýšené výměře 10 000 Kč měsíčně za období od 1. 8. 2015 do 31. 7. 2017 (dále také jen „předmětné období“), resp. o doplacení rozdílu mezi částkou nárokovanou a skutečně vyplacenou ve výši 3 000 Kč měsíčně, a to společně se zákonným úrokem z prodlení. Žalobci přitom pro toto období byl rozhodnutím příslušného služebního orgánu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 98/31/116/2015-8860, přiznán podle § 70b odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále také jen „zákon“), stabilizační příspěvek v základní výměře 7 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nevyužil opravné prostředky, ačkoliv o nich byl poučen.
2. Náčelník GŠ AČR uvedenou žádost žalobce rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018, č. j. MO 129107/2018-1304, zamítl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), přičemž uvedl, že v daném období žalobci nenáležel stabilizační příspěvek ve zvýšené výši 10 000 Kč, neboť nebyly splněny podmínky stanovené v § 70b odst. 3 zákona o vojácích z povolání ve spojení s ustanoveními § 2 písm. n) a § 3 odst. 2 prováděcího nařízení vlády č. 68/2015 Sb., o stanovení seznamu speciálních odborností a činností nezbytných pro plnění úkolů ozbrojených sil a Vojenské policie a výše stabilizačního příspěvku (dále jen „nařízení vlády“). Tyto podmínky, které musí být naplněny kumulativně, jsou následující: 1) jedná se o příslušníka právní podpory; 2) oprávněná osoba splňuje kvalifikační předpoklad vysokoškolského vzdělání absolvováním studijního oboru právo magisterského studijního programu právo a právní věda; 3) oprávněná osoba vykonává činnosti při sjednávání mezinárodních smluv a na ně navazujících dohod a při tvorbě právních předpisů (vykonávat musí obě dvě tyto činnosti). Žalobce přitom podle náčelníka GŠ AČR splňoval pouze první dvě podmínky, což konečně on sám ani nerozporuje, resp. ani netvrdí, že by činnosti uvedené v § 2 písm. n) nařízení vlády fakticky vykonával. Současně náčelník GŠ AČR odmítl tezi žalobce, že nařízení vlády se stanovením podmínky ad 3) dostala do rozporu se zákonem.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které ministr obrany rozhodnutím ze dne 11. 12. 2018, č. j. MO 323573/2018-8694, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“). Ministr obrany předně rozhodnutí po věcné stránce potvrdil, když se v zásadě ztotožnil s věcnými argumenty náčelníka GŠ AČR; současně ale konstatoval, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto, a to rozhodnutím ze dne 27. 8. 2015, kterým byl žalobci přiznán stabilizační příspěvek v základní výši 7 000 Kč; tím byla založena překážka věci pravomocně rozhodnuté. Z uvedeného důvodu by proto žalobci nebylo možné vyhovět ani v případě, že by měl věcně pravdu.
4. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 24. 1. 2019 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí vznáší zaprvé námitky procesního charakteru. Žalobce zejména zpochybňuje tvrzení žalovaného, že o právu žalobce bylo již v minulosti pravomocně rozhodnuto. Žalobce uvádí, že původně podal dne 21. 7. 2015 žádost o stanovení stabilizačního příspěvku ve výši 10 000 Kč; o této žádosti nicméně nebylo nijak rozhodnuto, naopak žalobce byl neformálně upozorňován, že si má podat žádost pouze na příspěvek ve výši 7 000 Kč. To nakonec žalobce v e-mailové zprávě ze dne 26. 8. 2015 učinil. Žalobce uvádí, že byl k akceptování základní výměry stabilizačního příspěvku fakticky donucen. O původní žádosti ale nikdy rozhodnuto nebylo, proto nemůže být ani založena překážka věci rozhodnuté. V souvislosti s uvedeným nátlakem se žalobce následně i vzdal práva na odvolání. Obecně žalobce poukazuje na skutečnost, že vojáci, kteří se domáhají dodržování právních předpisů, jsou terčem odvetného jednání ze strany nadřízených; konkrétně pak uvádí, že tomu bylo i v jeho případě, např. byl pro svá upozornění na nedostatky v chodu zahraničních pracovišť předčasně odvolán z pracoviště v Polsku.
6. Dále žalobce uvádí, že mu rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015 bylo nejprve zasláno do soukromé e-mailové schránky, a to bez elektronického podpisu. Stejnopis rozhodnutí žalobce obdržel až dne 30. 9. 2018; rozhodnutí přitom zpětně upravuje jeho právní poměry od 1. 8. 2015. Podle žalobce se tak jedná o pravou retroaktivitu; minimálně do 31. 8. 2015, spíše však až do 30. 9. 2015 se tak pobírání stabilizačního příspěvku mělo řídit předchozím rozhodnutím o tomto nároku ze dne 1. 7. 2015 (tím byl žalobci přiznán stabilizační příspěvek ve zvýšené výši 10 000 Kč).
7. Žalobce dále upozorňuje, že rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015 vydal vedoucí národního zastoupení Ramstein, který k tomu nebyl příslušný, neboť nebyl přímým nadřízeným žalobce.
8. Zadruhé žalobce zpochybnil samotné věcné posouzení jeho žádosti, resp. vypořádání jeho věcné argumentace stran existence práva na doplatek stabilizačního příplatku. Žalobce upozorňuje na znění § 70b odst. 3 zákona o vojácích z povolání, podle něhož může být stabilizační příspěvek navýšen vojákům, *kterí konají službu ve zvláštní odbornosti a služba v této odbornosti je nezbytná pro plnění úkolů ozbrojených sil*. V rámci povinnosti k rovnému zacházení s vojáky při jejich odměňování (viz § 2 odst. 3 zákona) by tak toto zákonné ustanovení mělo být vykládáno tak, že vždy všichni vojáci, kteří mají určitou speciální odbornost případně schopnost vysoce ceněnou na trhu práce, mají být ohodnoceni stejně. Pokud potom § 70b odst. 6 zákona, který zmocňuje vládu ke specifikaci těchto speciálních odborností, hovoří dále o *vykonávaných činnostech nezbytných pro plnění úkolů ozbrojených sil*, nečiní tak proto, aby u vojáků v téže odbornosti privilegoval určité činnosti vycházející z popisu služební činnosti, ale proto, že kromě speciálních odborností (např. právník, farmaceut, lékař apod.) jsou i obory, pro něž by označení „odbornost“ nebylo přiléhavé nebo by se pro takovou odbornost jen obtížně hledalo jednoduché výstižné označení (viz např. činnosti dle § 2 písm. h), m) nebo p) nařízení vlády). Obecně jsou potom podle žalobce § 70b odst. 3 a § 70b odst. 6 zákona nekonzistentní.
9. Dále žalobce svou námitku konkretizuje a uvádí, že § 2 písm. n) nařízení vlády, který dopadá na jeho situaci, v rozporu se zákonem a smyslem stabilizačního příspěvku vyčleňuje jako důležitější pro plnění úkolů ozbrojených sil činnosti právní služby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

spočívající v *sjednávání mezinárodních smluv a na ně navazujících dohod k vymezení postavení a činnosti ozbrojených sil při plnění mezinárodních závazků České republiky a v tvorbě právních předpisů*. Není přitom jasné, proč jsou tyto činnosti právní služby důležitější než jiné. Uvedené činnosti jsou nadto podle žalobce pouze administrativního charakteru a v rámci resortu je vykonávají především civilní právníci spadající pod režim zákona o státní službě (kteří konečně za tuto činnost také nepobírají zvýšený plat).

10. Pokud mají být skutečně činnosti vykonávané v rámci právní služby klasifikovány podle své důležitosti, tak by členění mělo probíhat na základě zkušeností a osobní kvality vojáků z povolání, které si armáda chce udržet a nikoliv podle obsahu popisů jejich služební činnosti. Žalobce svou argumentaci shrnuje tak, že znění § 2 písm. n) nařízení vlády je v rozporu se zákonem o vojácích z povolání. Má-li být účelem stabilizačního příspěvku zamezení fluktuace odborníků do civilního sektoru, není možné, aby jedna a tatáž osoba příspěvek střídavě v určitém období pobírala a v dalším nikoli. Účel stabilizačního příspěvku z něj dělá fakticky nárok osobní povahy, a je-li v souladu s platnou legislativou jednou přiznán, neměl by být tento stav změněn, nedojde-li ke změně právní úpravy nebo k zásadní změně ve služebním zařazení osoby související například se změnou vojenské odbornosti. Žalobce přitom upozorňuje, že výše jeho stabilizačního příspěvku mu byla opakovaně měněna (a to v krátkých časových intervalech) s ohledem na průběžnou změnu činností, které by měl vykonávat. Z hlediska účelu stabilizačního příspěvku jsou takové časté změny výše příspěvku absurdní a nepřijatelné.
11. Žalobce se dále dovolává čl. 28 Listiny základních práv a svobod a práva na spravedlivou odměnu za práci. Odměna je spravedlivá tehdy, pokud v odměňování existuje rovnost. Stabilizační příspěvek přitom fakticky je složkou platu. Za současného stavu tak dochází i k situacím, kdy voják s nižší hodnotou pobírá vyšší stabilizační příspěvek než voják s vyšší hodnotou.
12. Konečně žalobce upozorňuje na skutečnost, že v období od 1. 8. 2017 do 31. 3. 2018, kdy pobíral stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře 10 000 Kč, tak fakticky činnosti podle § 2 písm. n) nařízení vlády nevykonával, ačkoliv je formálně v popisu činnosti měl. Žalobce tedy považuje za nelogické, pokud je stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře přiznáván pouze na základě toho, jaké činnosti jsou formálně uvedeny v popisech služební činnosti bez vazby na to, jaké činnosti ten který voják fakticky vykonává.
13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 3. 2019 reagoval zejména na věcné námitky. Konkrétně uvedl, že podle jeho názoru je oprávněn vyhodnotit kritické odbornosti (popř. konkrétní činnosti), jejichž absence by mohla představovat vážné ohrožení splnění klíčových úkolů ozbrojených sil a ty finančně zvýhodnit, resp. finančním zvýhodněním cílit na snížení fluktuace a ochotu vojáků z povolání setrvat v konkrétním služebním zařazení. Finanční zvýhodnění není v rovině nárokového služebního platu, tedy odměny za vykonanou „práci“, ale má věrnostní a stabilizační povahu. Pokud by toto bylo vnímáno jako diskriminační hledisko, musel by být považován celý institut stabilizačního příspěvku ve zvýšené částce založený v § 70b odst. 3 zákona, jakož i náborový příspěvek za diskriminační, protože tato plnění nejsou poskytována všem vojákům z povolání.
14. V případě právní podpory vedoucích zaměstnanců resortu MO absence výkonu činností při *sjednávání mezinárodních smluv a na ně navazujících dohod k vymezení postavení a činnosti ozbrojených sil při plnění mezinárodních závazků České republiky a při tvorbě právních předpisů* představuje daleko vážnější dopady na splnění klíčových úkolů

ozbrojených sil, než absence právního poradce velitele vojenského útvaru nebo zařízení při řešení škod na majetku státu či uzavírání smluv na pořízení majetku či služeb (jehož absenci lze alternativně řešit podporou z jiného organizačního celku nebo z nadřazeného stupně). I výkon těchto činností je důležitý, ale jejich absence představuje jen lokální disfunkci. Podle žalovaného vymezení některých odborností nebo činností ve vazbě na riziko splnění rozhodujících úkolů ozbrojených sil za naplnění podmínek, při kterých je služební orgán oprávněn aplikovat „odlišné zacházení“, není diskriminační. Podmínky nároku na stabilizační příspěvek ve zvýšené částce jsou totiž objektivně a transparentně nastaveny právním předpisem.

15. Žalovaný dále uvádí, z jakých důvodů bylo rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015 vydáno k tomu příslušnou osobou.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. k možnosti takového postupu nijak nereagovali, je tedy dána fikce jejich souhlasu s rozhodováním bez nařízení jednání.
17. Žaloba není důvodná.
18. **Městský soud se předně zabýval procesní argumentací žalobce**, kterou rozporuje tezi žalovaného, že o nároku žalobce bylo již ve skutečnosti rozhodnuto dříve, a to rozhodnutím ze dne 27. 8. 2015. Tímto rozhodnutím měl být žalobci přiznán stabilizační příspěvek ve výši 7 000 Kč. Novému rozhodování o takovém právu tedy brání překážka věci pravomocně rozhodnuté.
19. Podle § 70b odst. 1 zákona o vojácích z povolání, *[z]a každý ukončený kalendářní měsíc služby náleží vojákovu stabilizační příspěvek ve výši 7000 Kč. Podle odst. 3 tohoto ustanovení, [v]ojákům, kteří konají službu ve speciální odbornosti a služba v této odbornosti je nezbytná pro plnění úkolů ozbrojených sil, Vojenské policie nebo Vojenského zpravodajství, může být stabilizační příspěvek navýšen až do výše čtyřnásobku částky uvedené v odstavci 1. A dále podle jeho odst. 6 věta první, [s]eznam speciálních odborností a vykonávaných činností nezbytných pro plnění úkolů ozbrojených sil a Vojenské policie a výši stabilizačního příspěvku podle odstavce 3 stanoví vláda nařízením.*
20. Podle § 3 odst. 2 nařízení vlády, *[v]ojákovi ve speciální odbornosti nebo při výkonu některé z činností podle § 2 [mimo jiné písm. n)] náleží stabilizační příspěvek ve výši 10000 Kč měsíčně. Podle § 2 písm. n) nařízení vlády potom, [s]peciálními odbornostmi a činnostmi nezbytnými pro plnění úkolů ozbrojených sil a Vojenské policie jsou činnosti příslušníka právní podpory, který splňuje kvalifikační předpoklad vysokoškolského vzdělání absolvováním studijního oboru právo magisterského studijního programu právo a právní věda na vysoké škole v České republice nebo zahraničního vysokoškolského vzdělání, které bylo uznáno za rovnocenné tomuto vzdělání na základě mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, anebo podle jiného právního předpisu, při sjednávání mezinárodních smluv a na ně navazujících dohod k vymezení postavení a činnosti ozbrojených sil při plnění mezinárodních závazků České republiky a při tvorbě právních předpisů.*

21. Podle § 145a odst. 1 písm. o) zákona o vojácích z povolání ve znění účinném od 1. 10. 2017, *[p]ersonálním rozkazem se rozhoduje ve věcech služebního poměru o stanovení výše stabilizačního příspěvku.*
22. Městský soud předně konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí argumentaci stran překážky věci pravomocně rozhodnuté (ve vztahu k dřívějšímu rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015) neuplatňuje; náčelník GŠ AČR žádost žalobce o doplatek na stabilizačním příspěvku posoudil věcně.
23. Pokud jde o napadené rozhodnutí, tak to je založeno na vnitřně rozporném přístupu, kdy na jedné straně ministr obrany vypořádal věcné námitky žalobce směřující vůči prvostupňovému rozhodnutí (nedal jim zapravdu); současně ale uvedl, že ve věci nemělo být vůbec rozhodováno z důvodu existence překážky věci pravomocně rozhodnuté (viz § 48 odst. 2 správního řádu). Takový přístup je přitom vnitřně rozporný; pokud podle žalovaného předchozí rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015, kterým byl žalobci přiznán stabilizační příspěvek v základní výměře 7 000 Kč, založilo překážku věci rozhodnuté, potom (při sledování této logiky) byl již od počátku řízení dán důvod pro jeho zastavení. Ministr obrany za takových okolností neměl prvostupňové rozhodnutí vůbec přezkoumávat z věcného hlediska, ale měl ho bez dalšího zrušit a řízení zastavit, a to postupem podle § 90 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
24. Otázkou ovšem je, zda je uvedený závěr ministra obrany stran založení překážky pravomocně rozhodnuté rozhodnutím ze dne 27. 8. 2015 správný a návazně zda uvedená vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí je důvodem pro jeho zrušení.
25. Ze samotného rozhodnutí o přiznání stabilizačního příspěvku v základní výši 7 000 Kč žalobci ze dne 27. 8. 2015 vyplývá, že mělo být vydáno na podnět žalobce; právním základem rozhodnutí byl § 70b zákona o vojácích z povolání. Z dalších podkladů předložených žalobcem spolu s žádostí o doplatek stabilizačního příspěvku (která byla předmětem rozhodování náčelníka GŠ AČR a následně ministra obrany), ale vyplývá, že se fakticky jednalo o rozhodnutí vydané v řízení zahájeném žádostí žalobce. Samotné rozhodnutí má povahu konstitutivního právního aktu (rozhodnutí), kterým se právo na výplatu stabilizačního příspěvku zakládá, neboť je v něm stanoveno, že „*účastníku řízení náleží pro výkon povolání bez odbornosti stabilizační příspěvek ve výši 7 000 Kč měsíčně, není-li nárok na jeho výplatu ze zákona vyloučen, a to počínaje dnem 1. srpna 2015.*“
26. Městský soud nicméně výše rekapituloval relevantní právní úpravu stran práva vojáka z povolání na stabilizační příspěvek. Z této právní úpravy, platné v době vydání uvedeného rozhodnutí (27. 8. 2015) a poté až do konce období, za něž si žalobce nárokoval doplatek stabilizačního příspěvku, nijak nevyplývalo, že by o právu na stabilizační příspěvek mělo být jakkoliv konstitutivně rozhodováno; jinými slovy, z této právní úpravy nevyplývalo, že aby vojákovi z povolání vznikl nárok na výplatu stabilizačního příspěvku za konkrétní měsíc, bylo nutné, aby mu takové právo bylo přiznáno předchozím rozhodnutím příslušného služebního orgánu. Změnu přinesla až novela č. 263/2017 Sb., která do zákona o vojácích z povolání vložila nové ustanovení § 145a odst. 1 písm. o), podle něhož se výše stabilizačního příspěvku stanovuje personálním rozkazem (právo na stabilizační příspěvek je tedy nově bezprostředně zakládáno až zprostředkujícím správním aktem).
27. Při absenci takové právní úpravy v rozhodném období nelze dojít k jinému závěru, než že vojákovi z povolání právo na stabilizační příspěvek v dané době vznikalo přímo ze zákona.

Zákon o vojácích z povolání, pokud jde o právo na stabilizační příspěvek, hovoří vcelku určitě; nutnost vydání zprostředkujícího správního aktu z něj tedy nevyplývá ani implicitně (tak by tomu bylo např. v případě, že by zákon stanovil služebnímu orgánu prostor pro uvážení stran určení výše stabilizačního příspěvku; bez zprostředkujícího správního aktu by tak právo nebylo v dostatečné míře konkretizováno). Podle § 70b odst. 1 zákona o vojácích náleží každému vojákovi z povolání stabilizační příspěvek v základní výši 7 000 Kč; tato výměra sice podle § 70b odst. 3 může být pro některé případy navýšena – úvaha, zda má být vojákovi přiznán příspěvek ve zvýšené výši, nicméně neleží na posouzení správního orgánu v konkrétním případě, ale tato úvaha je provedena prostřednictvím prováděcího předpisu vydaného na základě § 70b odst. 6 zákona – nařízení vlády (viz jeho § 3 odst. 2).

28. Městský soud si je vědom toho, že vznik určitého (veřejného subjektivního) práva přímo ze zákona je spíše méně často se vyskytující, nicméně legitimní fenomén (k možnosti vzniku určitého správněprávního vztahu přímo ze zákona srov. Kopecký, M.: *Správní právo. Obecná část*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 37 a 38). Základem je vždy konkrétní právní úprava; vydání prováděcího či zprostředkujícího konstitutivního správního aktu (rozhodnutí), jímž je teprve konkrétnímu subjektu určité právo založeno, je – jak již bylo řečeno výše – z podstaty věci nutné v případě, že zákonná úprava zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení (v takovém případě není samotné právo buď zákonem v dostatečné míře konkretizováno, případně ze zákona vyplývá, že jeho přiznání je teprve předmětem úvahy správního orgánu). I v ostatních případech, kdy již přímo ze zákona určité právo vyplývá, je ale zcela běžné, že zákon stanoví, že takové právo bude konkrétní osobě bezprostředně založeno teprve až zprostředkujícím správním aktem (konstitutivním rozhodnutím). Důvody k tomu mohou být různé; předchozí ověření naplnění určitých zákonných podmínek či předpokladů může být důležité jak z hlediska ochrany veřejného zájmu (realizace práva je možná až po autoritativním ověření ze strany správního orgánu, tím se zamezuje jisté anarchii, která by byla napravována až zpětně), tak z hlediska právní jistoty a jiné ochrany adresátů práva atd. Jen pro příklad lze uvést situaci, kdy v konkrétní věci budou splněny zákonné podmínky k tomu, aby mohl stavebník realizovat určitý stavební záměr. V tomto případě je účelné, že naplnění těchto podmínek předem posoudí stavební úřad a stvrdí je konstitutivním rozhodnutím – stavebním povolením; předchází se tak újmám na všech stranách. I přes právě uvedené (v mnoha případech) nesporné výhody ale platí, že se se stále jedná o zprostředkující akt, který „stojí mezi jednotlivcem a jeho právy“; nutnost jeho vydání tedy musí být založena zákonem, resp. musí ze zákona jednoznačně vyplývat.
29. V posuzovaném případě uvedený „mezikrok“ v podobě zprostředkujícího správního aktu zákon pro předmětné období nestanovil; z žádného jeho ustanovení nevyplývalo, že by o právu na stabilizační příspěvek mělo být konstitutivně rozhodováno. Vzhledem k tomu, že uvedené právo má relativně určitý základ již v zákoně, resp. nařízení vlády, jak bylo uvedeno výše, tak je třeba dojít k závěru, že toto právo bylo žalobci založeno přímo zákonem a služební orgán vůbec neměl pravomoc k vydání uvedeného rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015 (kterým jakoby toto právo teprve zakládal). Toto rozhodnutí přitom není možné považovat ani za rozhodnutí deklaratorní (za rozhodnutí, které by „pouze“ závazně určovalo existenci práva na stabilizační příspěvek). Uvedené rozhodnutí totiž nedeklaruje (resp. závazně neurčuje), že by právo na stabilizační příspěvek za předmětné období (1. 8. 2015 až 31. 7. 2017) vzniklo v určité výši (podle koncepce § 70b zákona se konečně jedná o právo, které vzniká vždy při splnění zákonných podmínek za kalendářní měsíc).

Deklaratorní rozhodnutí je totiž zásadně zaměřeno do minulosti (posuzuje se jím existence určitého právního vztahu vzniklého v minulosti); nemůže se jím přitom deklarovat, zda určité právo vznikne či nevznikne v budoucnosti. Uvedené rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015 je tedy třeba považovat za nicotný akt (srov. § 77 správního řádu), resp. za akt bez jakýchkoliv právních účinků.

30. Městský soud se v těchto svých závěrech odchyluje od teze vyslovené dříve Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 2. 2013, č. j. 4 Ads 10/2013-21, kdy tento soud za v zásadě obdobných legislativních okolností označil za konstitutivní rozhodnutí platový výměr vojáka z povolání i v té části, kterým byl voják pouze informován o právu na tarifní složku platu, které mu vzniklo bez dalšího ze zákona (viz § 20a již zrušeného zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech). Nejvyšší správní soud zde dovedl pravomoc služebního orgánu konstitutivně rozhodovat o určitém právu, ačkoliv zákon – za tehdejší právní úpravy – nic takového nestanovil.
31. Městský soud tedy konstatuje, že teze ministra obrany o tom, že uvedené rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015 založilo překážku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k právu na stabilizační příspěvek za předmětné období, není správná. Soud tedy – aniž by vypořádal všechny jeho dílčí argumenty – musí dát žalobci zapravdu, co se týče prvního okruhu jeho námitek.
32. Ministr obrany však uvedený závěr, který byl městským soudem právě vyvrácen, použil pouze jako alternativní či podpůrný argument pro své rozhodnutí. Ačkoliv užití této argumentace činí napadené rozhodnutí – jak bylo uvedeno výše – vnitřně rozporným či alespoň nekoherentním co do zvolené argumentace a zvoleného procesního postupu, tak tato samotná skutečnost není bez dalšího důvodem pro jeho zrušení. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jsou důvodem pro zrušení rozhodnutí jen takové procesní vady, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je vedle uvedené alternativní argumentace založeno zejména na věcném posouzení, resp. vypořádání věcných odvolacích námitek. Nelze tedy říci, že by byl žalobce v důsledku užití uvedené argumentace zkrácen na svých právech; jeho záležitost totiž byla meritorně projednána. Podstatné tedy bude teprve až posouzení druhé argumentační linie žaloby.
33. **Dále se tedy městský soud zabýval druhým okruhem žalobních námitek, které směřovaly proti věcnému posouzení žádosti žalobce o doplacení stabilizačního příspěvku.**
34. Městský soud předně konstatuje, že podle § 2 písm. n) nařízení vlády (citováno výše) má voják právo na stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře 10 000 Kč (viz § 3 odst. 2 nařízení vlády) za kumulativního splnění následujících podmínek:
 - 1) je příslušníkem právní podpory;
 - 2) splňuje předpoklad magisterského právního vzdělání (...);
 - 3) vykonává činnost při sjednávání mezinárodních smluv a na ně navazujících dohod k vymezení postavení a činnosti ozbrojených sil při plnění mezinárodních závazků ČR nebo při tvorbě právních předpisů (ministr obrany a náčelník GŠ AČR přitom nesprávně uvádějí, že musí vykonávat obě tyto činnosti; to ale z uvedeného ustanovení nevyplývá; tato nesprávná teze nicméně na posouzení věci nemá vliv).
35. Městský soud dále konstatuje, že mezi stranami není sporná skutečnost, že žalobce v předmětném období (tedy od 1. 8. 2015 do 31. 7. 2017), kdy byl služebně zařazen na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

právním oddělení velitelství Mnohonárodního sboru severovýchod při organizaci NATO s pravidelným místem výkonu služby ve Štětíně v Polsku, nevykonával činnosti podle § 2 písm. n) nařízení vlády. To konečně vyplývá i z popisu služební činnosti ze dne 1. 8. 2015, ve kterém není uvedena činnost, kterou by bylo možné ztotožnit ani se *sjednáváním mezinárodních smluv a na ně navazujících dohod k vymezení postavení a činnosti ozbrojených sil při plnění mezinárodních závazků České republiky*, ani s *tvorbou právních předpisů*. Ministr obrany a před ním i náčelník GŠ AČR opakovaně uvedli, že žalobce takové činnosti v uvedené době ani fakticky nevykonával; toto tvrzení přitom žalobce nijak nezpochybňuje. Konečně mezi stranami není ani sporné to, že žalobce naplňoval ostatní kritéria k tomu, aby mu vzniklo právo na stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře podle § 2 písm. n) nařízení vlády, a sice že byl příslušníkem právní podpory a že měl příslušné vzdělání.

36. Žalobce předně zpochybňuje, že stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře není poskytován všem vojákům, kteří jsou příslušníky právní podpory a kteří splňují podmínku příslušného vzdělání (souhrnně tedy kritérium odbornosti); to je podle žalobce v rozporu s § 70b odst. 3 zákona, který hovoří o tom, že stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře může být poskytován vojákům konajícím službu ve speciální odbornosti. V souladu se zákonem jsou tak v § 2 písm. n) nařízení vlády podle žalobce stanoveny pouze první dvě podmínky pro vznik práva na stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře; třetí podmínka vztahující se k tomu, jaké konkrétní činnosti voják vykonává, jde nad rámec toho, jaké dělicí kritérium může podle § 70b. odst. 3 zákona vláda použít.
37. Důvodová zpráva k novele č. 332/2014 Sb., kterou byl do zákona o vojácích z povolání vložen institut stabilizačního příspěvku, uvádí k jeho zavedení následující: *„Občanům, kteří byli na základě své žádosti povoláni do služebního poměru vojáka z povolání, je vedle základního a odborného výcviku poskytován speciální výcvik, ve kterém voják získává speciální znalosti a dovednosti potřebné pro výkon služby ve svém služebním zařazen. Takto získané speciální znalosti a dovednosti získává bez vlastního finančního příspěví, přičemž se jeho pracovní hodnota zvyšuje a umožňuje mu lepší uplatnění na trhu práce. To vyvolává flukтуаční jevy a zájem na ukončení služebního poměru. Prostředky, které byly na speciální výcvik vynaloženy se tak mívají účinkem a bude nutno je vynaložit znovu na výcvik jiného vojáka. Proto je nutné posílit zájem vojáků na setrvání ve služebním poměru. K vyrovnaní konkurenčního prostředí se proto navrhuje zavést motivační nástroj, stabilizační příspěvek. Základní výše stabilizačního příspěvku, která bude poskytována všem vojákům z povolání, činí 7 000 Kč. Vojákům, kterým byl poskytnut speciální výcvik většího rozsahu, a jejichž hodnota následně zásadně vzrostla, bude možno poskytovat stabilizační příspěvek až do čtyřnásobku základní částky. Bude se jednat zejména o lékařské profese, výkonné vojenské letce a některé speciální profese u Vojenské policie nebo Vojenského zpravodajství.“*
38. Městský soud je toho názoru, že uvedené ustanovení nařízení vlády není v rozporu se zákonem o vojácích z povolání, konkrétně s jeho § 70b odst. 3 a odst. 6. Podle městského soudu je třeba vzít do úvahy následující skutečnosti: Zejména je třeba říci, že § 70b odst. 3 zákona hovoří o tom, že vojákům ve vybraných odbornostech nezbytných pro plnění úkolů ozbrojených sil může být stabilizační příspěvek navýšen. Na toto ustanovení potom bezprostředně navazuje § 70b odst. 6, který provedení této úvahy svěřuje vládě, která tak má učinit prostřednictvím nařízení. Toto ustanovení přitom konkretizuje, že vláda své uvážení provede tak, že stanoví, se kterými speciálními odbornostmi a rovněž kterými vykonávanými činnostmi bude takové právo spojeno. Uvedená ustanovení tedy zakládají

vládě prostor pro vcelku široké uvážení; to spočívá jednak v určení, zda má být stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře vůbec někomu poskytován, a současně (a zejména) ve stanovení tzv. klíčových odborností či činností pro fungování ozbrojených sil pro tyto účely.

39. Je přitom zřejmé, že identifikace těchto klíčových odborností a činností je záležitostí, která má do značné míry politicko-manažerský charakter. Je to vláda, která má odpovědnost za obrannou politiku země, a která tak může – i s ohledem na své priority nebo na svůj manažerský či ekonomický pohled na věc – obecně stanovit, koho považuje pro chod armády za klíčového, resp. u koho má zájem ho finančně více motivovat k setrvání v armádě. Tato úvaha tak z hlediska právního není objektivní; soud tedy např. nemůže nahrazovat úvahu vlády o tom, které odbornosti jsou (pro účely § 70b zákona) pro armádu klíčové; to je věcí uvážení vlády, do kterého se může promítat vícero proměnných (od politického stanovení vojenských priorit až po politické priority vlády z hlediska státního rozpočtu a distribuce finančních prostředků mezi různé agendy veřejné správy). Jinými slovy, na zařazení určité odbornosti či činnosti mezi tzv. klíčové nemůže být právní nárok.
40. V tomto smyslu je tedy třeba chápat možnost navýšení stabilizačního příspěvku oproti jeho základní výměře (ta je stanovena v § 70b odst. 1 zákona). Žalobce má ve svém tvrzení, že se jedná o nárok osobní povahy (podobně jako např. služební plat), pravdu pouze do té míry, že voják z povolání takový nárok skutečně má, ale jen pokud ho vláda označí za klíčového příslušníka armády (prostřednictvím toho, že obecným způsobem vymezí pro armádu klíčové odbornosti a činnosti). Podstatné totiž je, že se nejedná o složku služebního platu (tedy o plnění, kterým je voják ohodnocen za jím vykonanou práci), toto plnění se tedy nijak nevztahuje např. k tomu, jak kvalitně voják plní svěřené úkoly apod. Naopak, jedná se o motivační prostředek, který je přiznáván zcela nad rámec spravedlivého ohodnocení odvedené práce. Z uvedeného důvodu městský soud nemůže přisvědčit žalobci v tom, že by v postupu žalovaného bylo možné spatřovat porušení čl. 28 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) či § 2 odst. 3 zákona; jak bylo řečeno výše, tak stabilizační příspěvek není složkou ohodnocení vykonané práce, ale naopak odrazem strategických zájmů státu formulovaných vládou. Směřuje tak zcela mimo rámec odměňování odvedené práce.
41. Zařazení některých odborností a činností mezi tzv. klíčové a jiných nikoliv, což se následně promítá do výše stabilizačního příspěvku, proto obecně nemůže být považováno za nedůvodné nerovné zacházení, či snad dokonce za zacházení diskriminační. I přes široké uvážení, které je vládě v tomto ohledu svěřeno, nicméně v souladu s čl. 1 Listiny nemůže být stanovení takových odborností a činností zcela nahodilé, ale musí mít racionální základ, jímž bude odlišné zacházení s různými skupinami vojáků odůvodněno (srov. nález ještě federálního ústavního soudu ze dne 8. 9. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 22/92 „a na něj navazující judikatura Ústavního soudu ČR). Ústavní soud v souvislosti se zkoumáním zachování obecného práva na rovné zacházení (tzv. neakcesorické rovnosti) používá tzv. test racionality neboli rozumnosti. Tento test spočívá ve dvou krocích: 1) posouzení, zda právní úprava zakládající odlišné zacházení sleduje legitimní cíl a 2) zda prostředky použité k dosažení tohoto cíle jsou rozumné, tedy mohou k tomuto cíli vést (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05; podrobněji k tématu např. WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T., POSPÍŠIL, I. aj.: *Listina základních práv a svobod: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012, komentář k čl. 1 a čl. 3 Listiny).

42. Městský soud je v souladu s čl. 95 odst. 1 Ústavy oprávněn sám posoudit ústavnost (a rovněž zákonnost) nařízení vlády. Vzhledem k obsahu žalobcových námitek je tedy na místě, aby tak učinil i z toho hlediska, zda vymezením pouze některých činností, které příslušníci právní podpory vykonávají, nebyl porušen obecný princip rovnosti (viz čl. 1 Listiny). Podkladem pro takové posouzení může být mimo jiné i důvodová zpráva k nařízení vlády, na kterou se žalovaný odvolává. V ní je – jak uvádí ministr obrany v napadeném rozhodnutí – k ustanovení § 2 písm. n) uvedeno mimo jiné následující: *Vojáci splňující kvalifikační předpoklad vysokoškolského vzdělání absolvováním magisterského studijního programu ve studijním oboru právo a právní věda v České republice nebo zahraničního vysokoškolského vzdělání, jež bylo uznáno za rovnocenné tomuto vzdělání na základě mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, anebo podle zvláštního právního předpisu, se postupně dalším odborným školením a praxí seznamují se specifiky aplikace mezinárodního humanitárního práva a práva mezinárodních konfliktů. Pouze dlouhodobou činností v prostředí mezinárodních zahraničních operací získají potřebnou zkušenost pro formulování návrhů mezinárodních smluv a prováděcích dohod případně přípravy právních předpisů implementujících tyto závazky České republiky do právního řádu v této specifické oblasti. Na jejich odbornosti je závislé, jak budou dohodnuty konkrétní podmínky pro činnost našich jednotek v zahraničních operacích a jak budou připraveny potřebné technické dohody (o pohybu vojsk, jejich odpovědnosti za škody, konkrétním naplnění mandátu v oblasti pravidel pro použití síly atd.). Jedná se o poměrně úzkou skupinu vojáků z řad příslušníků právní podpory, kteří působí na Ministerstvu obrany ve prospěch vrcholového managementu MO (ministr obrany ČR a jeho zástupci, NGŠ AČR 1 a jeho zástupci, náčelník VP2, ředitel VZ3). Jejich znalosti a dovednosti přímo ovlivňují jak implementaci mezinárodních závazků do právních a služebních předpisů, ale také způsob řešení konfliktních situací vznikajících v průběhu zahraničních operací s možnými významnými dopady nejen do rozpočtových nákladů, ale i do mezinárodní odpovědnosti a pověsti České republiky. Nelze předpokládat, že tyto osoby je možné získat přímo nábořem z civilního prostředí a naopak je velmi významné je stabilizovat pro činnost, která je pro plnění úkolů ozbrojených sil zcela nezbytná. Tato důvodová zpráva sice není veřejně přístupná, vzhledem k tomu, že se ale jedná o přezkum ústavnosti (a zákonnosti) právního předpisu, tak je podstatný zejména obsah této argumentace (kterou užívá předkladatel návrhu nařízení vlády) nikoliv její formální zachycení.*
43. V prvním kroku testu by za legitimní cíl bylo možné označit motivaci určitých klíčových skupin vojáků k setrvání u armády s tím, že tento okruh musí být – třeba i s ohledem na finanční možnosti státu – omezený (viz také důvodová zpráva k § 70b zákona citovaná výše). V tomto ohledu tedy lze konstatovat, že přezkoumávaná právní úprava sleduje legitimní cíl. Ve druhém kroku je potom při posouzení ústavnosti § 2 písm. n) nařízení vlády klíčové, zda vyčlenění některých činností vykonávaných v rámci právní služby má rozumný základ, zdůvodnění. Takové rozumné zdůvodnění je podle názoru městského soudu zachyceno v důvodové zprávě k nařízení vlády, tak jak je citováno v předchozím bodě. Městský soud tedy konstatuje, že přezkoumávaná úprava nezakládá nedůvodné nerovné zacházení.
44. Otázkou zůstává, zda vláda může svou výše analyzovanou úvahu provést tak, že vymezí pouze konkrétní klíčové odbornosti, které ten který voják dosáhl, nebo může typově vymežit i klíčové činnosti, které ten který voják pro armádu aktuálně vykonává. Na prvním místě městský soud uvádí, že podle jeho názoru nelze pojem „odbornost“ chápat úzce, pouze ve vazbě na základní služební zařazení, např. že voják je zařazen do armádní právní služby a že disponuje příslušným (základním) právním vzděláním. Součástí

odbornosti mohou být i další dovednosti, které typicky takovou „základní odbornost“ prohlubují, a to v např. v důsledku absolvovaného výcviku, dalších kurzů, či obecněji praxe ve výkonu některých činností. Tím vším může být odbornost prohlubována; vymezit odbornost ve smyslu § 70b odst. 6 zákona může vláda potom i v tomto smyslu, tedy specifitěji (nemusí se tedy omezovat na „základní“ odbornost). Takto je tedy možné odborností rozumět i kvalifikaci ke sjednávání mezinárodních smluv či přípravě právních předpisů (která bude v tomto případě dána zejména na základě předchozí praxe).

45. Otázka vykonávaných činností je potom s otázkou odbornosti pochopitelně do značné míry provázána, nicméně má svůj samostatný základ. Pokud tedy vláda vymezuje klíčové činnosti pro účely stanovení výše stabilizačního příspěvku, potom to znamená, že budou zvláště ohodnoceni vojáci, které armáda aktuálně k uvedeným činnostem využívá (tedy typicky: armáda aktuálně využívá jejich specifické odbornosti). Samostatný význam tohoto kritéria se tedy může projevit např. tehdy, pokud sice konkrétní voják zařazený k armádní právní službě má určitou odbornost (např. má zkušenosti se sjednáváním mezinárodních smluv a dohod, a je tedy schopen takovou činnost vykonávat), ale armáda jí – jak bude vyplývat ze služebního zařazení takového vojáka – aktuálně nevyužívá. Z hlediska potřeb armády (které se promítají i do výše stabilizačního příspěvku), tedy takový voják i třeba přes svou vysokou odbornost není (resp. nemusí být) klíčový.
46. Městský soud k nastolené otázce, tedy k otázce, podle jakých kritérií může vláda stanovit, komu bude přiznán stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře, konstatuje, že vláda tak může učinit jak podle kritéria odbornosti, tak podle kritéria (aktuálně) vykonávané činnosti. Jednoznačný základ je k tomu dán v § 70b odst. 6. zákona o vojácích z povolání, které obě uvedená kritéria zmiňuje. Jistá nedůslednost zákonodárce, který kritérium vykonávané činnosti neuvádí v § 70b odst. 3 zákona tomu nemůže být na překážku. Jak bylo analyzováno výše, vláda v případě této své pravomoci disponuje širokým prostorem pro v zásadě politicko-manažerské uvážení, z hlediska účelu uvedeného institutu tedy rovněž není dán důvod pro restriktivní výklad analyzovaných ustanovení zákona (§ 70b odst. 3 a 6). Konečně, uvedené kritérium vykonávané činnosti reflektuje i to, že potřeby armády se mohou v čase měnit, na což je třeba operativně reagovat.
47. Dále městský soud ještě uvážil žalobcovu námitku, že výše stabilizačního příspěvku by měla být v zásadě v čase stabilní, tedy neměla by být neustále měněna, protože potom by byl popírán jeho smysl a účel.
48. Podle § 145a odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání, *[p]ersonálním rozkazem se rozhoduje ve věcech služebního poměru o služebním zařazení. Podle § 6 odst. 3 věta první a druhá zákona, [v]oják je služebně zařazen na služební místo podle dosažené kvalifikace, doby výkonu služby v hodnosti a závěrů služebního hodnocení. Služební místo je vymezeno začleněním v organizační struktuře uvedené v odstavcích 1 a 2, popisem nejsložitějších služebních činností a jim odpovídajících hodností a požadovanou kvalifikací.*
49. Městský soud s takovým názorem může souhlasit jen zčásti. Předně je třeba zopakovat, že soud aproboval kritérium (aktuálně) vykonávané činnosti, protože dobře reflektuje skutečnost, že se potřeby armády mohou v čase měnit (a to jak z obecné perspektivy jejího směřování, tak ve vztahu ke konkrétním vojákům, kteří mohou být nasazováni na plnění různých úkolů podle uvážení příslušného služebního orgánu). Současně ale městský soud souhlasí, že služební zařazení, s nímž se pojí i otázka vykonávaných činností (viz § 6 odst. 3 zákona) je třeba vnímat jako skutečnost, která by měla být v čase alespoň relativně

stabilní. Jeho změna by tedy neměla být účelová či zcela nahodilá. Tím městský soud míní např. to, že mnohé činnosti (s jejichž vykonáváním je spojeno pobírání stabilizačního příspěvku ve zvýšené výměře) nemusí být vykonávány neustále, ale z dlouhodobého hlediska je potřeba jejich zabezpečování kontinuální (např. právě tvorba právních předpisů). Zajisté by tedy soud nemohl aprobovat takový postup, pokud by např. vojákovi, který se opakovaně podílí na tvorbě právních předpisů, bylo vždy účelově měněno služební zařazení (skrže změnu popisu služební činnosti) podle toho, zda se aktuálně nějaké právní předpisy připravují či nikoliv. V takovém případě by byl skutečně účel poskytování stabilizačního příspěvku (ve zvýšené výměře) v podstatě vyprázdněn, resp. obcházen.

50. Městský soud takové svévolné či účelové změny služebního zařazení u žalobce v předmětném období nespatřuje. Žalobce byl v tomto období, jak vyplývá ze správního spisu (viz popis služební činnosti ze dne 1. 8. 2015) a ze shodného tvrzení stran, vyslán, aby plnil úkoly v rámci NATO, u Mnohonárodnostního sboru severovýchod v Monsu, s výkonem služby ve Štětíně (Polsko). Takto měl být žalobce zařazen po dobu několika let; předčasně bylo přitom jeho působení ve Štětíně ukončeno až po dvou letech. Evidentně se tedy jednalo o relativně stabilní služební zařazení žalobce. Bez ohledu na to, jak byl žalobce zařazen v předcházejícím či následném období, tak v této době nebyl využíván k činnostem stanoveným v § 2 písm. n) nařízení vlády. Změny v jeho služebním zařazení nevykazují žádné vnější znaky účelovosti, konečně žalobce ani v tomto ohledu nic netvrdí. Jednalo se tak o přijatelné změny služebního zařazení s ohledem na měnící se potřeby armády a s ohledem na vhodnost konkrétního využití žalobce jakožto jejího příslušníka dle úvahy příslušného služebního orgánu. I výše stabilizačního příspěvku se tedy v čase měnila zcela po právu.
51. Pokud jde potom o tvrzení žalobce, že je nelogické, že za předmětné období, kdy plnil službu v Polsku, stabilizační příspěvek ve zvýšené výměře nepobíral, zatímco za následné období, kdy byl služebně zařazen u GŠ AČR, tento příspěvek pobíral, ačkoliv činnosti podle § 2 písm. n) nařízení vlády fakticky vůbec nevykonával, tak ani tomu městský soud nemohl přiznat relevanci. Žalobce měl totiž v tomto období tvorbu právních předpisů stanovenou v popisu služební činnosti, který je vydáván v souvislosti s personálním příkazem stanovujícím jeho služební zařazení (viz § 145a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 6 odst. 3 zákona o vojácích z povolání). Městský soud se přitom shoduje s žalovaným v tom, že právě popis služební činnosti vydaný podle § 6 odst. 3 zákona je určující i pro účely posouzení toho, v jaké výši vojákovi náleží stabilizační příspěvek. Toto kritérium potom může být korigováno v tom smyslu, že pokud by voják fakticky vykonával i další činnosti, potom by bylo nutné přihlídnout i k nim. To ale pochopitelně pouze ve prospěch vojáka, nikoliv k jeho tíži. Ve shodě s argumentací obsaženou v předchozím bodě potom městský soud doplňuje, že není směrodatné, zda voják činnost, kterou má vymezenou v popisu služební činnosti fakticky vykonává, podstatné je, že je pro tyto účely dán k dispozici.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Městský soud tedy shrnuje, že neshledal věcné posouzení žalobcovy žádosti o doplatek na stabilizačním příspěvku za předmětné období nezákonným. Již výše přitom uvedl, že nesprávné procesní závěry ministra obrany nemohou být samostatně důvodem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Z uvedeného důvodu soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

53. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. ledna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.